

vilde være meget uheldigt, dersom Repræsentationen overhovedet vilde opfatte Forholdet saaledes, som den ærede Rigsdagsmand har opfattet det. Naar Lovgivningsarbejdet skal bringe Frugt, saa maa det være ved gjensidig Smødekommene fra Repræsentationen og Regjeringen, og lige saa lidt i denne Sag som i nogen anden er der Tale om, at Repræsentationen foreskriver Regjeringen, hvad der skal komme endelig ud deraf, begge Parter maa mødes, for at der skal komme et Resultat ud, og enhver Udtalelse i modsat Retning, paastaar jeg, er i fuldstændig Strid med, hvad der er Forsatningens Mening. Hvad selve det her foreliggende angaar, skal jeg tillade mig at gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at, naar han paa flere Punkter vilde gjøre gjældende, at selv om de af mig stillede Forlangender ikke bleve opfyldte, vilde Lovforslaget dog byde saa store Fordele, at det var usforsvarligt for en Regjering ikke at gaa ind derpaa, vil efter hans egen Beregning den Lønning, som vil resultere af Vedtagelsen af hans Forslag, indskrænke sig til et Beløb af 31,680 Kr. om Aaret, som sammenholdt med den nuværende Ordning er en Fremgang af 3 pCt. Jeg gad nok egentlig vide, om ret Mange vilde være enige med det ærede Medlem i, at dette Tilbud er et saa stort og ædelmodigt Tilbud, at det vilde være usforsvarligt af en Regjering ikke at tage imod det? Efter selve de af det ærede Medlem ansøgte Tal vil Regjeringsforslaget bevirke en Forbedring af omtrent 8 pCt., Flertallets Forslag en Forbedring af 7 pCt. og Mindretallets af 3 pCt. Jeg gad nok egentlig vide, om der er større Føle til at betegne Regjeringens Forslag og Flertallets Forslag til Forbedring som noget Overdrevent, end der er til at betegne Mindretallets Forslag som rundeligt, saa rundeligt, at man vilde handle usforsvarligt ved ikke at tage imod det. Jeg siger for mit Vedkommende, at ti Fuld hellere vil jeg blive staaende ved det Bestaaende end tage det, som Mindretallet har foreslaaet. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Lauder) vilde fastholde, at det vilde være en berettiget Anvendelse af denne Klasseoprykningsoprykning, som § 6 bestemmer for Loldassistenten, om den blev gjort til en ligefrem Anciennitetsoprykning; men jeg fastholder overfor Mindretallet, at det i Virkeligheden ikke er Andet end væsentlig at forsøge Tal og Kvantitet af Alderstillet, intet Andet! Naar man altsaa mener, og det maa jo være det ærede Mindretallets Mening, at Alderstilledene ikke ere tiltrækkelige, hverken i Tal eller Kvantitet, ja, saa foreslaa man disse forsøge og, om man vil, foreslaa man Klasserne formindskede. Men at foreslaa, at Klasseoprykning skal ske alene efter Anciennitet, tror jeg ikke paa nogen Maade en Regjering vil kunne gaa ind paa, som har Die for, hvad Administrationens Løve kræver. Det lader til at have forarget den ærede Ordfører for

Mindretallet i høi Grad, at jeg har brugt det Udtryk, at man ved denne Klasseoprykning kan belønne Flid og Dygtighed. Jeg mener, at dette er fuldt berettiget. Fordelingen i Lønningsklasserne sker jo af Hensyn til den forskellige Tjeneste, der kræves af Vedkommende, af Hensyn til det forskellige Tjenestested, det Sted, hvor Tjenesten bliver udført, og endelig ogsaa af Hensyn til den Maade, hvorpaa Tjenesten bliver udført, og at dette Hensyn kan tages, skulde jeg mene, er lige saa berettiget, som det overhovedet er berettiget at tage Hensyn til Dygtighed og Flid, hvor der er Tale om at lade Embedsmænd rykke op. Det, at Embedsmanden her beholder det samme Navn ved Oprykningen, forekommer mig ikke kan forandre det Mindste ved Sagen. Altsaa selve Tjenesten, der udføres, er forskellig, Tjenestestedet betinger forskellig Løn og endelig selve Tjenestedybsen, om det er en dygtig Tjenestedybselse eller en forholdsvis slet Tjenestedybselse, betinger ogsaa en forskellig Løn og betinger en hurtigere eller langsommere Oprykning paa et høiere Trin. Jeg tror, at det i Virkeligheden vilde være alt Andet end i Statstjenestens Løve, dersom Hensynet til Dygtighed og Flid ikke skulde komme med i Betragtning ved Oprykning til bedre Stillinger. Endnu skal jeg kun bede det ærede Mindretallet ligesaa vel som hele Thinget om dog endelig at stemme over den foreliggende Sag uden noget Hensyn til mine Uttringer om gjensidig Smødekommene. Jeg vil naturligvis langt foretrække, at man bringer Løven i en brugbar Tilstand i mod mig, end at man skulde lade sig afholde deraf for ikke at give sig Afseende af at have viist Smødekommene imod Ministeren. Jeg har troet i det Arbejde, der er gaaet forud for den foreliggende Betænkning, i Virkeligheden at spore et alvorligt Forsøg paa at komme hinanden imøde, ikke blot mellem Udvalget i sin Helhed og Ministeren, Regjeringen, men ogsaa mellem de forskellige Grupper i Udvalget, og det har kun været et Udtryk for min Glæde over at have iagttaget dette, som kom frem før. Det skulde gjøre mig meget ondt, om andre Medlemmer end den ærede Ordfører for Mindretallet skulde have taget Forargelse af mine Bemærkninger derved.

Høgsbro: Jeg kan dog ikke negte, at jeg blev noget forundret ved at høre den ærede Minister nu udtale, at hellere vilde han beholde den nuværende Tilstand end gaa ind paa det Forslag, som Mindretallet havde stillet, og som bød en Forsøgelse af Lønningerne med 31,000 Kr. om Aaret. Det minde mig meget stærkt om den store Forskel, der er mellem den nuværende Tid, og den, der var, da vi for 10 Aar siden behandlede Lønningslovene, navnlig ogsaa det tilsvarende Lønningsforslag til det, som her ligger for. Den daværende Minister vilde ganske vist have været særdeles glad ved et Forslag her fra Thinget, som